

Можеш да купиш звање, али не и знање

У школу идемо јер морамо – то је опште мишљење нас школараца. Ретко ко може да каже да иде у школу зато што воли, да ужива у контролним вежбама и у учењу. За шта бисмо све имали времена да урадимо да не идемо у школу! И не само то – време које нам школа одузима и након што се заврши, може некад да нас кошта целог дана. Домаћи задаци, пројекти, припреме за тестове, писмене задатке, све оно што морамо да радимо код куће, ако желимо добре оцене и успех, често је права ноћна мора.

Наравно, то је већ произвољно, да ли ће се неко заиста трудити да буде успешан у школи. Сасвим је могуће и да школи посветимо онолико времена колико смо у школским клупама и да не размишљамо више о њој од тренутка кад звоно означи крај последњег часа. То су, очито, ученици који добијају јединице, понављају године, и који стичу прилично лошу репутацију у друштву и околини. Међутим, неретко се баш такви ученици снађу у животу, па постану директори, менаџери, можда чак и познати.

Понекад, кад ме посебно мрзи да учим, запитам се зашто се ја толико трудим, ако могу само све да занемарим и једног дана опет будем неко, али одмах ми одговори глас савести и здравог разума. Он ми прича о томе како се нешколовани људи свуда препознају. Како, ма на колико високој позицији човек био, сви виде да ли је учен и образован или је пак био један од оних који су бежали са часова и ређали јединице. Систем у држави је такав да се на више лествице може попети свако ко има да плати, ко уме да се свађа, да наговара или прети, а и то како је стигао ту где јесте никада није тајна. Када се неко на нечастан начин домогне звања, сви то знају. Довољно је да чују једну реченицу, да проведу минут у друштву те особе, да знају да она није заслужила да буде ту где јесте. Нажалост, о тим стварима одлучују разни људи, од којих су неки можда и сами стекли позицију на тај начин, али корупције и неправде ће увек бити. Важно је оно што мислимо о себи. Учени људи никада неће доживљавати поруге, исмевања и упирања прстом. Они никада неће на својој савести носити туђе несреће, оне преко којих су газили и које су повредили. Људи са знањем не брину о томе да ли ће их неко

прозрети, да ли ће се обрукати, да ли ће истина изаћи на видело и шта ће други мислити. Они живе живот који су изабрали и, на основу онога о чему су учили, користе своје знање за паметне ствари. Оно им омогућава да стичу поштовање и углед, оружје којим се пробијају кроз живот, ма колико некада тешко било. Они увече лежу да спавају насмејани, мирне главе, јер знају да ће се труд исплатити. Знају шта заслужују. Сећају се свих непроспаваних ноћи које су провели над књигом, са мислима о будућности. Не жале што су некад бирали да раде домаћи уместо да се играју, што су их понекад зла деца исмевала да су „штребери“ , што се и дан данас догоди да их неко назове препотентнима. Они знају ко су и шта су, знају да имају знање и да им је оно довољно да се остваре, да напредују, да постигну све што пожелеле мирне главе и чисте савести. Оно мора да се стекне марљивошћу, упорношћу и великим трудом. Не може свако да буде дисциплинован толико да бира учење над уживањем, није свако паметан не само за књигу, већ и за живот.

Данас је привилегија бити начитан и свестран, али оно што ће увек остати што се никада неће променити јесу погледи људи, подједнако вредни и поштени, у чијим очима можемо наићи само на дивљење и поштовање. Они који нас разумеју, који цене све оно што знамо и за шта смо се изборили, то су они који су прошли исто што и ми, особе квалитетне и вредне. Ако имамо знање, одмах имамо још безброј других ствари, неке о којима нисмо могли ни да сањамо. А знање је оно што заиста вреди, што се препознаје и цени. То је нешто што никада неће остарити, што ће увек бити важније од звања и што се, заиста, верујте ми на реч, не може купити.

Давид Брозичевић

ОШ „Мирко Јовановић“, Крагујевац

Одељење: V/3

Ментор: Ирена Симонов